

sionals i lliçons errades (*lentesar, lancesar*), que després ell mateix rectificà (en altres llocs i en l'*InuLC*, s. v. *lauc*- on es veu en lletra seva que va corregir *lant-* en *lauc-*). — 2 «... Ut *lauceen* --- et donent pro *lauceo* anuatim de singulís vomeribus et lignonibus 5 unam migeram ordeí», doc. de repoblació de Montroig [Matarranya], citat per Balari, *Orig.*, p. 517. — 3 Així deu figurar en un doc. transcrit en el *Libre de Privilegis* de St. Mateu del Maestrat del S. XIV o fi del XIII, com vaig veure (1961) en l'original de 10 St. Mateu, on l'índex (escrit c. 1466-70) porta «La carta del *lòçeu*». — 4 Aquesta la pronúncia que s'amaga sota la grafia *llossal*, que trobà Balari (*Orig.*, 516) en alguns dels docs. que cita, sense precisar en quin, mescladament amb *locidum*, en els anys 1165 15 i 1205, i en dos de 1138, i que ell sembla pendre com un derivat amb sufix tònic *-al* (d'on ho treu *AlcM*). Però no hi hagué mai derivat amb tal terminació tònica. — 5 «La carn és un mastí per a la set, / amb uns pàmpols de nata com a pits. / Corbat 20 alfange amb *llos* tot de cristalls, / he d'obrir aquesta set, he de buidar-mes», J. Manuel Cardona, en Villangómez, *Ll. d'Eivissa*, 127. — 6 És molt problemàtica la frase *llus y trons* citada, per *AlcM* (s. v. *lluu(a)*) d'un doc. de 1632, llegit, en una revista literària rossellonesa, per un aficionat sense cap garantia filològica. En tot cas és confusionari barrejar el ross. *llusset* 'llampec', amb el cat. arcaic *lluu*. I insostenible relacionar-lo etimològicament amb el ll. *LUCEM*. 7 Cf. *éloise* «éclair» en Montaigne (glossari de l'ed. 30 G. Budé), potser resolució de l'anterior *esloisde* (passat que fos una forma occitana del Perigord, amb *-d* > *-z* intervocàlica).

Llostrar-se, llostre, llostrejar, V. llustre

LLOT, del ll. *LŪTUM* id. □ 1.ª doc.: fi S. XIV.

«Deven ésser amonestats los rics homes que's pensen en la viltat de les riqueses, cor elles són *lot* e brac podrir en terra vana», «per luxúria és calcigada e tornada en *lot* e en fanc» en els *Ajustaments* o *Collacions* de la B. Univ. Bna. (princ. S. XV) (f° 199, 205v). Més cites medievals en *AlcM* i *DAG.*, amb una d'Eiximenis.

Mot usual en tots els temps, i que resta viu en la major part del territori, molt almenys en els dominis cat. or. i mall. Generalment és fang tou que deixen les aigües d'un riu o l'aigua estancada; però també és usual en el sentit d'«algues d'aigua dolça, que en el fons del estanys formen com una massa de fang pudent» en què el defineix Fontserè, i en què l'usa en *CiFiNat.*, p. 124. «Va obrint de pintura en ampla de Gibraltar lo freu / --- / ab crits d'esglay s'hi estimba la mar, com si en la volta / del cel tronàs encara la veu d'Adonai, / y roda, ab penyes, boscos, sargassa y *llot* revolta, / muntada, com salvatge corcer, pel terbo- 45 lí», *Atl.* VII, 2c.

La pronúncia etimològica *lòt* es manté a Barcelona i en gran part del domini català oriental, però s'ha obert (obeint a la tendència i quasi norma fonètica de les *ó* en síl·laba inicial, *LleuresC*, 195) en *lòt* a Ma-

llorca (*BDLC* IV, 253) i en una extensa zona del català oriental: a Banyoles referint-se a la del seu estany (1964); l'Alta Riera de Merlès (entre Ripoll i Berga) rep a Palmerola el sobrenom de *La Ribera del lòt* (1964); i és curiós que en un lloc tan arrimat a Barcelona com és el Prat de Llobregat —la ciutatella del llot, per dir-ho així— també anomenen *lòt* el d'aquells estanys i hortes (1932), potser perquè les avingudes del riu han causat que s'hi propagués una pronúncia de la seva conca superior.

DERIV.: *Llodós* (1617) generalment innovat com a *llotós* (id.; S. XV, *DAG.*; i *Atl.*): «11 de setembre de 1714. --- Almenys ens han deixat / l'honor de caure sols / --- / enllà d'aigües *lotoses*, / terra bona: llavor!», Espriu (1949, *Cançons d'Ariadna*); *lotositat*. *Llotada*. *Llotejar*.

Llòtic 'brut, llord' tarrag. i Segarra (Dicc. Aguiló i *AlcM* que li atribueix com a femení *llòtica*; de la zona de cap a StaColQ. em reporten (1972, no en responc) un femení *llòtiga* o *lòtiga* («és la dona més ll. del poble»). *Llotim* tarrag., mall.

Enllodar [1460, JRoig]: «si baratar / altre no poden, / sos fills *enlloden* / e deshereten, / los béns se meten / dels fills levar, / per aumentar / dot a les filles», *Spill*, 6960 (d'on sembla deduir-se pron. *enllòden* corresponent al *lòt* localitzat supra); avui innovat com *enllotar*: «de còdols, terrocedes y troncs a la tempesta, / esquitxoteig que *enllota* lo cel, diluviant, / s'hi lliga la dels núvols, damunt sa rossa testa, / brungenta, xafadora, y en terbolí esclatant» (*Atl.* VI, 55b, i ja en la versió de 1867); *enllotada*; *enllotador*; *enllotament*; *enllodassar* o *-otassar*; *desenllotar*.

Polluir [*polluít*, Belv.], pres del ll. *pollüere* 'tacar, sollar', derivat de la mateixa arrel que *lutum*; *pollució* [Lacav.]; «null temps vingué *polluítio* al sacerdot ---», a. 1412, *Disputa de Joan de Sta. Fe* (Villanueva, *Vi. Lit.* XV, 350.23).

Impollat 'no sollar' [versos publ. l'a. 1531]: «és just que les filles de gran pudícia, / alegres triümpfen de veure's exemptes, / y aquelles que's troben dins estes empreptes, / de ser *impolutes* atenyguen cobdícia», versos prologals de l'ed. de 1531 del *Spill* de JRoig (ed. Chabàs, p. 372, 6d).

CPT.: *Llambruguer* «fanguet produït per la pluja» a la C. de Tremp (*AlcM*, no *DAG.*, Lab. 1840-88 ni *DFa.*), alteració de *llot-braguer* 'lloc que sembla BRAC', amb metàtesi vocàlica.

Llotget, V. *llossa* *Llotgeta*, V. *lloija* *Llòtic*, *llo- 50 tim*, V. *llo*

LLOTJA, 'lloc públic on es reuneixen els mercaders i comerciants per fer llurs tractes' i altres menes de construccions o parts d'edificis, pres del fr. *loge* 'glorieta', 'cabana', 'gabinet, recambro', 'centre de contractació', provinent del francès LAUBJA (a-al. ant. *louppéa*) 'glorieta', 'galeria', 'sala', potser derivat de LAUB 'fulla, fullatge'. □ 1.ª doc.: 1332.

En la documentació rossellonesa l'*InuLC* en registra una quarantena de testimonis, des de 1332 a 1407,